

församlingsbladet *Maria*

Svenska kyrkan i Västerlanda, Hjärtum, Åsbräcka, Fuxerna och Lilla Edet

**Diakonen som trädgårdsmästare
Vill få andra att växa**

Nr 1 2015

Svenska kyrkan

Teamwork

församlingsbladet
Maria

Utges av Svenska kyrkan i Lilla Edet med fyra nr/år och distribueras av Posten till alla hushåll.

Namnet Maria syftar på Jesu mor som fick föda Guds son, Maria från Magdala som var i Jesu närhet, samt Maria, Jakobs mor, som var det första vittnet om Jesu uppståndelse.

Ansvarig utgivare: Mikael Isacson
Redaktör: Carl-Henrik Karlsson,
0520-494713

Svenska kyrkan i Lilla Edet

Svenska kyrkan i Lilla Edet består av tre församlingar – Hjärtum, Västerlanda och Fuxerna-Åsbräcka – och är en del av den världsvida Kyrkan. Genom gudstjänst, diakoni, undervisning och mission vill vi tillsammans ta emot och förmedla Guds kärlek.

Vill du bli medlem?
Kontakta expeditionen, se nedan.

Präster

Mikael Isacson, 0520-494702
Bo Westergaard, 0520-494704
Marcus Stille, 0520-494705
Lars Nordblom, 0520-494706

Diakoner

Merja Andersson, 0520-494707
Inger Lindeskog, 0520-494708

Svenska kyrkan i Lilla Edet
Fuxernavägen 10
463 33 Lilla Edet

0520-49 47 00

svenskakyrkan.se/lillaedet

Vad funkar bäst? Teamwork! Vad funkar bäst? Teamwork! Alla barn kan sjunga de här orden. Själv börjar jag omedvetet nynna sången när jag minst anar det. Och den är svår att ”få ur huvudet”. Det är ledmotivet i barnprogrammet Supertrion. En tecknad serie om marsvinet Linny, kycklingen Ming-Ming och sköldpaddan Tuck som reser världen runt och hjälper djurungar i nöd. Och de lyckas eftersom de samarbetar. Vad var det som fungerade bäst? Jo, just det.

Kyrkan borde fungera på samma sätt. Som ett lagarbete och ett teamwork. Aposteln Paulus ger en beskrivning av kyrkan som en kropp. Varje kroppsdel har sin speciella funktion och uppgift. Och varje kroppsdel bidrar till helheten.

Om alla delarna hade samma uppgift, hade det inte gått. Samtidigt måste kroppsdelarna stå i förbindelse med varandra. Huvudet har här en nyckelfunktion. Det står för Jesus Kristus.

Vad kyrkan gör, reduceras lätt till det en präst gör – eller någon annan anställd. Men kyrkan är större än så. Kyrka är ett lagarbete med alla döpta som vill leva ett kristet liv.

Vad några gör märks tydligt. Vad andra gör sker i det fördolda. Och när man inte orkar göra något aktivt, har man alltid möjligheten att göra det viktigaste: att be för världen, kyrkan, församlingen och för den plats där man bor.

Ärkebiskopen Antje Jackelén har sagt något liknande: ”En fråga jag driver är att vi i vår tid i allt fler relationer betraktas som kunder eller konsumenter. Då är det lätt att tänka att de anställda i kyrkan ska producera upplevelser och tjänster som våra medlemmar konsumerar. Men det går emot idén om vad en kyrka är. En kyrka är Guds folk, det är människor som tillsammans vill leva ett kristet liv.”

Så vad vill du bidra med i din församling?

MIKAEL ISACSON

Konfirmand blev volontär

Förr gick han aldrig i kyrkan. Nu är han volontär på ett pilgrimscenter i England med massa gudstjänster.

För drygt fem år sedan började jag som konfirmand i Fuxerna-Åsbräcka församling. Vi var 14 konfirmander i ledning av Bo Westergaard och Carl-Henrik Karlsson.

Jag hade aldrig varit i en kyrka tidigare mer än på dop och begravning. Min familj går vanligtvis inte till kyrkan så för mig var kyrkan i överlag ett stort mysterium och väldigt annorlunda.

MIN TID som konfirmand var väldigt rolig. Bo och Calle hittade på mycket olika och roliga saker som byggde en stark gemenskap mellan oss ungdomar och ledare. Jag lärde mig mycket om den kristna tron, både genom de lektioner vi hade under sommarlovet och de högmässor vi gick på under året.

Det roliga vi gjorde i samband med undervisningen lärde mig att kyrkan inte bara är en tråkig plats för gamla människor utan faktiskt också en plats för yngre.

ETT PAR MÅNADER efter att jag konfirmerats började jag som konfirmandfadder för nästa års konfirmander. Jag var med och hjälpte till en del på undervisningarna, ledde lekar och var en jämnårig ledande ungdom bland konfirmanderna.

Följande år blev det flera nya konfirmandfaddrar. Det gjorde att jag växte i min tro då vi var fler ungdomar som stannade kvar i församlingen och det byggde upp en säkerhet och gemenskap bland oss.

FÖR TRE ÅR SEDAN kom Lars Nordblom med idén att vi ungdomar

kunde åka på ungdomsläget Youth Pilgrimage i England fem dagar under sommarlovet. Vi skulle åka till en liten by i norra Norfolk som heter Walsingham.

När väl sommaren kom och vi reste iväg var vi alla tolv ungdomar väldigt förväntansfulla. Läget var på en åker där flera församlingar från Sverige och England tältade.

VI VAR UNGEFÄR 100 ungdomar från Sverige och 600 från England. Vi firade mässor i ett stort cirkustält med mycket drama/teater och roliga saker som hände under mässorna. Och musiken spelades av ett modernt kristet pop-band.

Läget var vid ett pilgrimsområde som kallas The Shrine of Our Lady of Walsingham som hör till Anglikanska kyrkan. Läget var helt fantastiskt, vi var väldigt rörda efter veckan och vi växte mycket i vår tro genom att få träffa hundratals andra unga kristna människor runt om i världen.

EN MÅNAD SENARE började Erik Pettersson, tillsammans med två andra, som volontär i Walsingham för att hjälpa till med ungdomsarbetet och vara en hjälpande hand på olika

platser i området, exempelvis i caféet, trädgården och i kyrkan.

Volontäret kallas Year for God och tanken är att låta ungdomar växa och utveckla sin kristna tro.

FÖLJANDE TVÅ SOMRAR åkte vi tillbaka till ungdomsläget i Walsingham och jag fick veta mer om Year for God.

I somras gick det väldigt fort. Dagarna efter ungdomsläget skickade jag in ansökan och några veckor senare reste jag tillbaka för intervju.

Efter ett antal veckor började jag ett fantastiskt äventyr här i Walsingham med barn och unga på pilgrimscentret och ute på skolor. Plus diverse praktiska jobb i trädgården, caféet och kyrkan.

HITTILLS har det varit en underbar resa och en helt fantastisk upplevelse. Jag började mitt Year for God i slutet av september och det avslutas i augusti.

Så än har jag flera månader kvar på denna resa och många spännande jobb och upplevelser väntar.

ANDREAS HALLOR

Eldsjäl tänder engagemang

Fuxerna-Åsbräckas nya diakon får andra att växa genom att hitta sin plats. Själv växer hon genom att vara med sin man.

Vi ses på Inger Lindeskogs kontor i Kyrkans hus i Trollhättan. Hon tar fram sina hemmabredda ostmackor och hämtar två koppar kaffe.

I Trollhättan har hon jobbat som diakon sedan 2006 men har nu tackat ja till att tjäna i Fuxerna-Åsbräcka församling, något hon pirrigt ser fram emot. Det var inget enkelt val för hon trivs så bra och är mitt uppe i ett spännande projekt hon är en av föräldrarna till. Samtidigt längtar hon till det speciella med Fuxerna-Åsbräcka församling.

Samtalet kommer igång direkt och det märks snart hur öppen hon är. Ärlig och fri från förberedda repliker eller livlösa masker.

–Egentligen är jag trygghetsberoende. Men jag gillar nya utmaningar. Framförallt är jag

projekt människa. Jag ger mig in det med liv och lust. Sedan vill jag ha nya utmaningar. Om jag skall vara riktigt ärlig.

I TROLLHÄTTAN har hon under åren både bjudit in till gemenskaps-träffar, undervisat på Alpha, lett pilgrimsvandringar och startat en Fair Trade-butik på Kungsgatan nära Odenhuset. (Fair Trade är schyssta varor tillverkade på schyssta villkor.) Och självklart samtal och enskilda möten. Fair trade-butiken har nu omkring 50 medarbetare.

–Innan var jag eldsjäl. Nu brinner de själva.

Att få andra att ta ansvar och utvecklas verkar vara en av hennes röda trådar.

–Jag vill vattna och gödsla. Få andra att växa.

Vad växer du själv av?

–Samtalen och gemenskapen med min man. Det är som om han är i Kristi ställe.

När hon sagt det backar hon lite och

tänker att det kan missuppfattas.

–Jag är både stark och svag. Men utan min man vet jag knappt vem jag är. Det jag inte har i mig själv det får jag av honom. Inte bara humor, säger hon lagom allvarligt.

–Någon ser på mig med kärlek för den jag är. Inte bara bekräftelse för det jag gör.

Under samtalet är det slående vilken energi det finns i denna kropp. Ändå är det inte görandet hon landar i, utan varandet. Som skillnaden mellanbäcken och dess källa. Samtalet flyter vidare och vi kommer in på gudstjänsten.

–**DET JAG LÄNGTAR** efter är en församling som låter allt utgå från söndagens mässa. Jag har alltid tänkt så, men inte alltid fått stöd för det. Inte i praktiken. Vi måste utgå från söndagens folk. Kärnan i församlingens liv är det som sker i söndagens liv. Det är så underbart att börja där.

Återigen spänningen och samspelet mellan att vara och göra ...

–Det är församlingen som är

missionerande. Församlingen som är diakonal. Vi skall byggas upp tillsammans och gå ut tillsammans. I Fuxerna-Åsbräcka församling har jag hopp om att det inte bara är snack utan verklighet. Min bild av församlingen kan vara fel, men jag har fått lite glimtar, bland annat från ett kyrkkaffe i somras då vi satt utanför kyrkan och samtalade med några församlingsbor.

När jag frågar om hur det skulle kunna ske, nämner hon att det är något som vore naturligt att prata om vid kyrkkaffet. Hur vi kan vara kyrka och vad vi kan ge Lilla Edet.

– Jag hoppas jag kan vara med och rusta människor till olika uppdrag. Upptäcka gåvor. Jag blir så glad när människor hittar sin plats. Till exempel var jag ansvarig för en internationell grupp och när vi stod utanför en affär med vårt material var det tydligt hur de som var med växte. Jag vill att människor inte bara konsumerar, utan hittar sin plats. Jag har sett så många som växt genom det.

– Jag minns själv när jag var 18 år och blev kyrkvärd. Hur jag växte. Att jag räknades med, att jag var en i gänget. Det avgjorde min framtid.

Vad är ditt signum som diakon?

– Inkastare. Eller brobyggare. Nej, det är nog vad jag skulle vilja vara. Ledartyp är jag. Teolog. Entusiastisk och ser mer till helheten än delarna. Målfokuserad, lösningsfokuserad och uppgiftsfokuserad. Tävlingsmänniska – har jag ett mål i sikte kan jag jobba dag och natt.

– Jag behöver inte alltid ta ansvar eller vara slevan i grytan, men det brukar bli så.

Inger erkänner att hennes man har frågat om hon alltid måste ta ansvar. Ett exempel är när hon inte bara började gå på gymnastik, utan snart även blev gympaledare.

SIN MAN Henrik träffade hon på studentboendet Laurentiistiftelsen i Lund och de gifte sig 1991. Henrik har

tjänstgjort som präst i grannpastoratet Rommele sedan 1999. Sedan några år bor de i en villa i Trollhättan med sina fyra barn 11 – 21 år.

Hur vill du beskriva dig själv?

– Öppen. Vet nog inte hur man är slutet.

– Engagerad, relationsmänniska, reflekterande, höga krav på mig själv. Tyvärr. Vill helst göra allt perfekt. Men jag vill inte förmedla till andra att allt skall vara perfekt.

– Jag avundas de lätta människorna som ser humorn i allt och kan skratta åt saker. Jag har en tendens att se det allvarliga.

Hur var din väg till tro?

– Konfirmationstiden gick mig helt förbi. Prästen var gammal och kom med grekiska termer, medan killarna kastade kartböcker. Och gudstjänsterna minns jag inget av. Hade det bara varit Svenska kyrkan hade det nog tagit lång tid innan jag fattade grejen.

– Jag hade länge svårt för Jesus. Men på naturvetarlinjen lärde jag känna både baptister, pingstvännen och ”missionare” och de tog med mig till kristna skolgruppen. Jag minns att jag plöjde en konfirmandbok en helg. Då bestämde jag mig. Sen har jag alltid varit troende. Jag har funderat på allt möjligt, men aldrig tvivlat på att detta är livsvägen.

– Ända sedan -87 har jag vetat att jag skall jobba i kyrkan. Knepig. Men jag har känt att detta är min plats.

PÅ PLATS är hon även som förtroendevald i Skara stift. Dels för att hon tycker det är viktigt att det inte är bara män som bestämmer. Dels för att hon vill engagera sig för att kyrkan skall stå för evangeliet, bibelordet. Ibland i opposition med rådande samhällsuppfattningar.

– Jag är mycket i rollen – som prästfru, mamma eller diakon. Men jag kan drömma om att få uttrycka mig i skrift, kanske ge ut en bok. Även någon gång känna mig riktigt utvilad.

Hela registret

– Jag märker att människor som har tillgång till hela sitt register blir mer harmoniska.

– Att acceptera alla sina känslor. Inte bara uttrycka sig utan använda dem. Acceptera utan att skämmas. Då kan vi lättare öppna oss för Gud, för trons liv. Acceptera sin historia, sitt liv. Att det blev som det blev. Om man ser sina behov och sina resurser tror jag att man har lättare att öppna sig för Gud. Men om man gömmer sig och förnekar känslor så tror man inte att man är accepterad.

– Jag har efter några år upplevt att tron djupnat när jag sett min egen brist. Också det får jag visa fram inför Gud. Jag blir inte bortstött. Något jag tror är vanligt att många känner.

EFTER INTERVJUN går jag över till Fair Trade-butiken på Kungsgatan. Butiksvärden Christina Lundmark berättar att Inger ser människor och tar vara på allas resurser.

– Hon är lugn och hetsar inte upp sig. Hon säger ifrån på ett bra sätt så ingen känner sig förolämpad.

– Hon har andakter med djup, inte bara pladder.

Ingela Zetterström är också butiksvärd. Hon fyller i:

– Hon är omtänksam. Ser alla och kommer ihåg vad alla heter. Får alla att känna sig viktiga.

– Pedagogisk och väl förberedd.

– Som ett naturbarn. Både personligheten och klädstilen. Våldigt naturligt. Lätt att kommunicera med och har båda fötterna på jorden, säger Ingela Zetterström.

När de frågar om jag vill ha lite kaffe, så skrattar de gott när jag säger att jag redan fått det av Inger. De vet att Inger alltid tänker på att alla skall få det. Det enda de kommer på som inte varit helt bra är att Inger en gång förstörde kassaapparaten så de inte kunde använda den på hela eftermiddagen.

Men det verkar vara förlåtet nu. ■

Vi är kyrkan

Genom nya smågruppen har flera hittat tillbaka och funnit sin plats.

Sophie var aktiv i församlingen för ett antal år sedan, men kände att hon inte fick den andliga vägledning hon behövde och det var få jämnåriga vilket gjorde att hon kände sig ensam.

Hon blev aktiv i Romelanda, men tappade därmed det lokala engagemanget. Hon kom till en punkt där hon insåg att om skulle kunna växa behövde hon gå vidare och hon ville dessutom tillbaka till den församling där hon bor.

Det hade också under en längre grott en andlig nöd för människors bortvändhet och okunskap om kristen tro. Och att det inte tjänar att gnälla över de tomma bänkraderna.

– När jag frågade Marcus (präst i Västerlanda) om vi kunde starta en smågrupp var det min längtan att kyrkan skulle fyllas på. Kyrkan är ju inte enbart prästen och byggnaden. Kyrkan är människorna.

De är nu omkring sex personer som träffas var tredje vecka och fler är välkomna med i gruppen.

– Det är värdefullt att få lära känna varandra, säger Sophie. Men jag vill också säga att man är välkommen även om man inte vill öppna sitt liv. Att markera en gräns är också ett sätt att säga något om sig själv.

SOPHIE INLEDER dagens tema med att läsa Sinnesrobönen. ”Gud, ge mig sinnesro att acceptera det jag inte kan förändra, mod att förändra det jag kan och förstånd att inse skillnaden.” Hon fortsätter med att säga att vi ofta har så mycket för oss och omkring oss. Jobba, träna, laga mat, gå i kyrkan. Särskilt när man har barn hemma blir det lätt så fullt att man inte hinner med.

– Man kan bli frustrerad när man inte kan förändra läget. Inte gå den kurs man vill. Eller bli ung igen. Men då får vi acceptera att det är som det är. Och be om mod att förändra det vi kan.

– Jag vill inte vara yngre, säger en av dem som nått gyllene åldern och gått igenom mycket tungt. Man är den man är. Vår bästa tid är nu.

– Barnen har en stress och det har de inte valt själva. De är ibland längre på fritids än vuxna är på arbetet. Barnen har inte gjort något val – det är det hemska. Men det är synd om vuxna också.

I GRUPPEN har man pratat en hel del om Västerlanda kyrka – kyrkan i byn. Vad skall den stå för? Vem är den till för? Vad är den till för? Det märks tydligt att det finns ett engagemang. Det är mycket man vill göra för Västerlanda och idéerna bubblar.

Bland annat finns en tanke om att

fira Västerlanda kyrka när den fyller 800 år. När Sophie nämner detta vänder hon sig till den i gruppen som varit med längst, för att visa hur viktigt det är att ungas energi behöver möta äldres erfarenheter. Någon i gruppen ser det lite komiska i sammanhanget och säger att riktigt så gammal att hon var med från början är hon nog inte ...

GEMENSAMT för de som är med är en stark känsla för Västerlanda. Det finns en kraft här.

Inger Öjerskog från Bränna gård säger att hon inte delar kyrkans tro, men att kyrkan är härlig att vara i. En rofylld plats.

– Jag vill att kyrkan skall vara kvar. Den ger en vi-känsla. Utbyta tankar är alltid intressant.

– Jag tror inte på en ond makt. Jag tror att all energi jag sänder ut går i en båge tillbaka till mig själv.

Bilden av hur kyrkan varit förr är blandad. En som nu är glad att få vara med i gemenskapen och utbyta tankar, berättar hur han som konfirmand hade en folkilsken präst.

”Vi har alla ett ansvar.”

EFTER UPPSLUPPET

avslappnat samtal knyter Sophie ihop kvällen. Hon tar fram sin mobiltelefon och läser ett bibelord från 1 Korintierbrevet 4:20: ”Guds rike består inte i ord utan i kraft.” Mycket kan vi göra, men Gud kan så mycket mer. Vi är beroende av Gud och varandra. Hon berättar att hon tidigare gnällt, men landat i att det ju är hon – liksom andra som är med i församlingen – som är kyrkan.

– Om inte jag möter människor, vem skall då göra det? Sen om det skiter sig kan någonting ändå födas ur det. Vi som är kyrkan har alla ett ansvar i att möta människor med ”Jesus ögon”.

Rörigt och roligt

Rör ihop lite kreativitet, mat, Jesus, musik och gemenskap i en stor gryta. Och vips så har du Messy church.

Australien har det och Sydafrika har det. Likaså Bermuda, Tyskland, England, Spanien, Schweiz, Norge och ytterligare nio länder. I Sverige finns det på några få ställen. Och nu kommer det till Hjärtum.

Det handlar om Messy church – en rörig kyrka. Messy church är kyrka för alla, med familjen som utgångspunkt. Kyrka med gemenskap, kreativitet, musik, bön, mat och Jesus.

Messy church är kul. Messy church är gott. Messy church är att möta och att mötas.

MESSY CHURCH började i södra England, i Cowplain utanför Portsmouth för elva år sedan. Sedan har det spridit sig nästan som en löpeld över världen. Tanken är enkel – det ska vara öppet för alla, det ska vara kul, det ska vara gratis, det ska vara gemenskap, det ska vara kreativt, det ska vara ett möte med Jesus.

Kanske kommer du direkt från jobbet, fritids eller förskolan.

Då är det gott att veta att varje kväll börjar med dropp-in-fika. Sedan presenteras temat som präglar kvällen. Det leder över i en stund då kreativiteten får släppas loss i några workshops och fortsätter med att vi sammanstrålar i ett möte med Jesus, i bön och sång.

Kvällen avslutar vi med lagad mat och god gemenskap – med familj och nya och gamla vänner. Sedan är det bara att gå hem, borsta tänderna och låta barnen få sova.

SÅ TA MED familj och vänner. Kom till Messy church och umgås i stället för att stå i köket hela kvällen. Allt är gratis, det är bara att komma, allt är serverat. Så var med när Messy church kommer till Hjärtum! Vi ses väl?!

MARCUS STILLE

Messy church

Tre måndagar i Hjärtums församlingshem

13 april, 18 maj, 8 juni,
kl. 17:30–19:30.

Tisdagscafé
Hjärtum kl. 11–13
(start 17/3)

Gemenskapsträff
Hjärtum 26/3 och 23/4, kl. 14

Församlingsfest
Hjärtum 15/3, gudstjänst
och invigning av stora salen

”*Messy church är kul.
Messy church är gott.
Messy church är att
möta och att mötas.*

Barnkör med bus

Bus eller sång? I barnkören får det plats både ock. Och lite Kumbaya.

Barnen kommer tillsammans med Bo Westergaard som följt dem från skolan. Han leder lederna ihop med Christina Elfström Mellberg. Barnen gillar att sjunga. Och busa. Ibland samtidigt.

Sångerna är varierade, från stilla fina till roliga hoppiga. När Bo spelar den afro-amerikanska Kumbaya

(Kom med här) sjunger de utan problem även på engelska.

TINDRA TYCKER om att vara här. För här får man lära sig många sånger.

Wilma tycker också om att sjunga. Hon tycker faktiskt om alla sånger.

Frida är den som bor närmast församlingshemmet. Hon säger att hon är med i kören för att hon inte har något att göra. Och för att hon vill veta mer om prästen.

Linnea är också med för att få vara

med kompisarna.

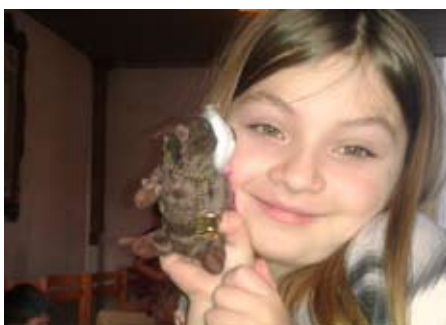
Lithea är med för hon tycker det är kul att träffa prästen och kompisarna. Och för att det är kul att leka.

EN DEL SÅNGER är tydligt kristna, andra inte alls. Och ibland kanske både ock. Som när barnen sjunger: "Vad vore livet utan dig. Vad vore livet utan mig. Ingenting, ingenting."

Det är fullt ös och sångerna går i ett innan övningen avslutas med ett tåg runt hela salen. ■

Letade kyrkmöss på sportlovet

I Västerlanda och Fuxerna kyrka fick barnen på sportlovet leta efter kyrkmöss som gömt sig i kyrkorna. Jakten ledde till att de till slut fångade en egen kyrkmus som de fick göra t. ex. prästkläder till och ta med sig hem.

Uppoffringens pris

Amerikansk film från 2008 som handlar om Caleb och hans hustru Catherine.

Caleb är brandman och förman vid brandstationen där han jobbar. Han är mycket duktig i sitt yrke och är en bra förebild för sina arbetskamrater.

Men på hemmaplan flyter dock inte allting på lika bra. Hans äktenskap med Cathrine är på väg att raseras och de pratar om skilsmässa som en lösning på problemen.

Calebs pappa tycker dock inte att Caleb ska ge upp så lätt och uppmanar honom därför att under en tid utföra några handlingar som kanske kan få äktenskapet på rätsida igen.

BITVIS är skådespelarinsatserna rätt knaggliga och inte så trovärdiga, men inte när det kommer till filmens huvudämne. Där levereras en fin känsla som ibland berör mig på riktigt. Framförallt ger den mig en tankeställare kring vad uppoffring egentligen betyder.

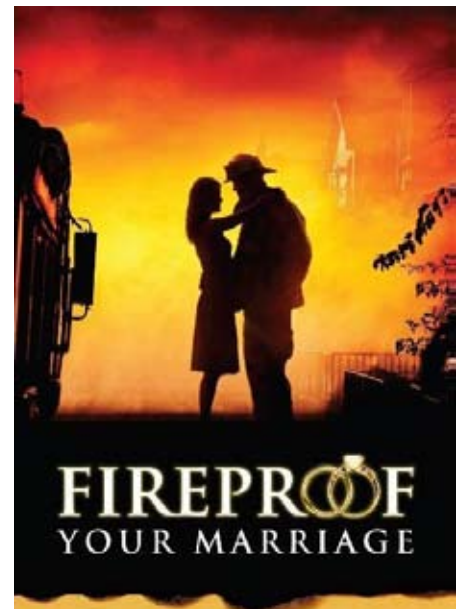
För vad gör man inte för den som man är övertygad om att man älskar gränslöst? Visst är man beredd att göra vad som helst för att den personen ska få ha det bra. Oavsett vad man får tillbaka. Den personen kan rent av vända dig ryggen för att han/hon vägrar ge efter eller vägrar tro på att man känner så starkt för den.

Och ändå står man kvar där, för att

visa att vad man känner verkligen är på riktigt. Kanske utför man ytterligare en gest för att på ett ultimät sätt understryka detta. Sen om man ändå får kalla ryggen tillbaka så kan man inte göra annat än att tycka synd om personen som går miste om så mycket kärlek.

FILMEN hade en rätt låg budget men fick ändå fram sin poäng på ett målade sätt.

Jag kan tänka mig att det finns en del människor, vars äktenskap gick i botten och slutade med skilsmässa, som känner att de kunde ha gjort mer och givit det en andra, tredje eller fjärde chans. Det är ju förhållandevis rätt få saker som är värt så mycket bekymmer som förhållande, äktenskap och kärlek. ■

Titel: Fireproof

Regissör: Alex Kendrick

Produktionsår: 2008

Genre: Romantiskt drama

Erik Pettersson, 26 år, sjuksköterskestudent och filmrecensent.

Sportlovsbarn i Fuxerna församlingshem tillsammans med sitt pyssel. Men de hann även med att spela piano, fika, spela pingis och sjunga Sing Star.

På graven kan blommor växa

Att vårda kyrkogårdar och våra gravar är en del i att minnas, sakna och i tacksamhet tänka på våra nära och kära.

Kyrkogårdar är som vackra trädgårdar där våra kära vilar. Stilla oaser mitt i samhällets brus som hjälper oss att stanna till och släppa fram både sorg och glädje över dem som inte längre finns ibland oss.

Sorgen kan vi ibland uppleva som nattsvart, som en oändlig dimma vi förväntas ta oss igenom på egen hand. Då är det gott att få dela sorgen med andra, även om man aldrig kan lämna över den.

VÅR SORG visar att personen verkligen betydde något i våra liv, gjorde avtryck och lämnade ett tomrum. Astrid Lindgren skildrade detta på sitt sätt i boken Ronja. Efter att Skalle-Per dött utropade Ronjas pappa: ”Han har funnits jämt! Och nu finns han inte!”

Då sa Lovis: ”Mattis, du vet att ingen får finnas jämt. Vi föds och vi dör, så har det ju alltid varit, vad jämrar du om?” ”Men han fattas mej”, skrek Mattis. ”Han fattas mej så det skär i bröstet!”

Det finns ingen som kan ta den platsen. Ingen som kan hoppa in istället. Men samtidigt går livet vidare. Med sorg och smärta. Men om vi får hjälp i vår sorg, kan smärtan bytas ut i tacksamhet över den tid vi fick tillsammans.

PÅ GRAVEN kan blommor växa. Inte som tar bort sorgen, utan bekräftar den. Blommor som fyller sorgen med tacksamhet och glädje, mitt i saknaden.

Under året kommer vi i *församlingsbladet Maria* att lyfta både praktiska, historiska och juridiska frågor som rör det som vi alla på ett eller annat sätt kommer i kontakt med. ■

I Lilla Edet, liksom i nästan alla kommuner i Sverige, är Svenska kyrkan huvudman för begravningsverksamheten. Den finansieras genom begravningsavgiften av alla som betalar skatt.

För att ta tillvara de personers intressen som inte är medlemmar i Svenska kyrkan, utser Länsstyrelsen ett begravningsombud. För vårt område är det Willy Kölborg, telefon 0303 – 748675.

I begravningsavgiften ingår gravplats samt transport från krematorium till kyrkogård eller bisättningsrum.

Borgerlig ceremoni, gravsten, kista, urna samt gravskötsel ingår ej i begravningsavgiften. För medlemmar i Svenska kyrkan är begravningsgudstjänsten gratis.

Kroppens vilorum

Kyrkogårdsförvaltningen erbjuder fyra former av gravsättning, med olika former av ansvar, möjligheter och begränsningar.

Kistgrav

Gravrätt till kistgrav upplåts på 25 år, men kan förlängas. Vid ny gravsättning i samma grav förnyas gravrättstiden automatiskt. Gravrättsinnehavaren bestämmer över utsmyckning samt ansvarar för skötsel. En kistgrav är avsedd för en eller flera kistor. Den kan vara anonym och ingen gravvård eller plantering krävs.

För kistgrav kan skötselavtal tecknas med kyrkogårdsförvaltningen.

Urngrav

Gravrätt till urngrav upplåts på 25 år, men kan förlängas. Vid ny gravsättning i samma grav förnyas gravrättstiden automatiskt. Gravrättsinnehavaren bestämmer över utsmyckning samt ansvarar för skötsel. En urngrav är avsedd för en eller flera urnor. En urngrav kan vara anonym och ingen gravvård eller plantering krävs.

För urngrav kan skötselavtal tecknas med kyrkogårdsförvaltningen.

Askgrav (Hjärtum och Högstorp)

En askgrav är en gemensam gravplats som kyrkogårdsförvaltningen ansvarar för. Gravrätten är begränsad vilket innebär att man inte har rätt att bestämma hur graven skall se ut eller ordnas. Blommor och ljus får sättas på anvisad plats. Gravrätten upplåts på 25 år och förnyas vid ny gravsättning. Anhöriga får vara med vid gravsättningen.

På Högstorp består den av ett antal plattor som var och en är en grav. Det kremerade stoftet ligger i en svart sammetspåse som läggs i en kammare under plattan. På plattan fästs en namnplatta av brons, med namn och år. I Hjärtum är den i form av en rund stenformation. Det kremerade stoftet, i urna eller sammetspåse, nedsätts i gräsmattan närmast den sten som en namnplatta fästs på.

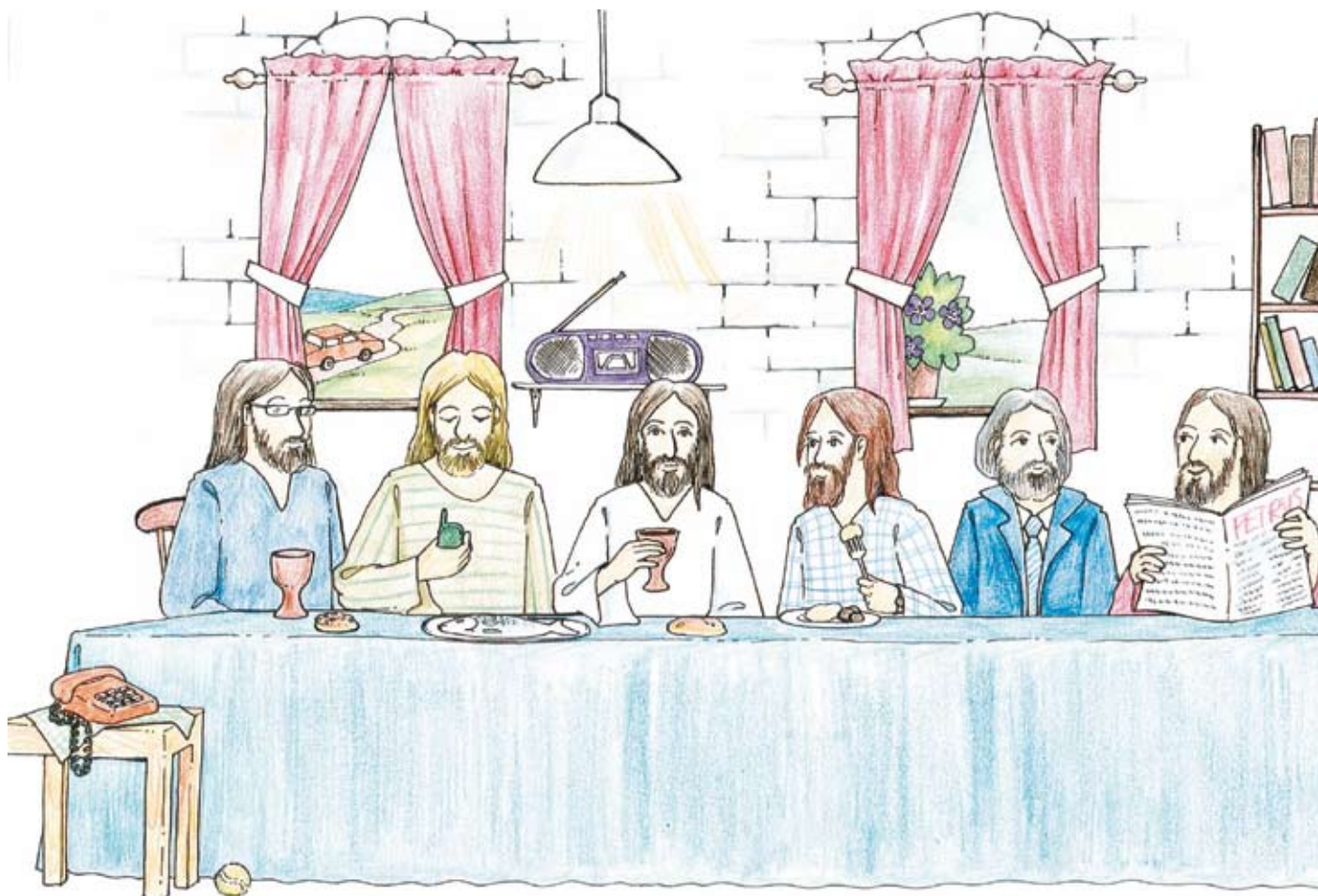
Minneslund (Hjärtum och Högstorp)

Att gravsättas i minneslund är helt anonymt. Askan grävs ner någonstans inom minneslundens område. Det är kyrkogårdspersonalen som sköter nedsättningen av askan och anhöriga är inte med vid detta tillfälle. Blommor och ljus får sättas på anvisad plats.

FINN FELEN!

VILKA SAKER KAN INTE HA FUNNITS MED
DÅ JESUS ÅT MED SINA LÄRJUNGAR?
RINGA IN ELLER SKRIV PÅ RADERNA UNDER BILDEN.

PSALMEN

GE OSS DIN BLICK FÖR DOLDA MÖJLIGHETER.
 GE FANTASI ATT FINNA NYA MEDEL,
 GUD, I DIN TJÄNST FÖR FRED OCH BRÖD ÅT ALLA.
 GUD, !

Skicka in din lösning senast 1 april till församlingsbladet Maria, Fuxernavägen 10, 463 33 Lilla Edet.
 Vi drar tre vinnare som får ett bokpris hemskickat.

Namn.....
 Adress.....

Korsordsvinnare: Grattis Elsie Ask, Evert Karlsson och Marie Klevendal som vunnit var sin bok.

PSALMEN

.....
 VILL FÅ SE KONJANGEN.
 STJÄRNAN GÅR FÖRE DEM,
 STANNAR ÖVER STALLET.

I samband med utgivningen av församlingsbladet i december, mötte vi läsare på ICA Boströms, delade ut tändsticksaskar och önskade en god jul.

Suomenkieliset jumalanpalvelukset 6/4 ja 26/5 klo 14 Fuxernan kirkossa.
 Raamattupiiri Joka maanantai klo 13 Fuxernan seurakuntatodilla.

Ruotsin kirkko

Påsk

Skärtorsdag

Hjärtum kl. 18
Fuxerna kl. 18:30
Västerlanda kl. 19

Långfredag

Hjärtum kl. 10
Västerlanda kl. 12, Kyrkokören
Fuxerna kl. 15

Påskafton

Fuxerna kl. 23

Påskdag

Hjärtum kl. 10, Kyrkokören
Fuxerna kl. 10, Fuxiakören
Västerlanda kl. 12, Kyrkokören
Åsbräcka kl. 18
Djurhult kl. 16

Annandag påsk

Fuxerna kl. 10
Västerlanda kl. 12
Fuxerna, finska kl. 14

Kvinnofrukost

21/3 kl. 10 i Västerlanda. Inger Lindeskog – om att hitta sin plats. Anmälan senast 18/3 till 0520-494700.

Familjesöndag

Västerlanda 29/3. Högmässa kl. 12, med söndagsskola, barnkör och kyrkkaffe. Efteråt påskpyssel, anmälan till Antonie Hoffmann, 0520-494714 (sms 0767-926154)

Sopplunch

Västerlanda onsdagar kl. 11-13

Mansfrukost

Lördag 18/4 kl. 10, Fuxerna. Lennart Bengtsson och Bo Björklund – utrustad för vandring. Anmälan senast 15/4 till 0520-494700.

Lilla Maria

– kalendern för dig som vill veta var det händer när det händer

Lilla Maria ges ut varje månad av Svenska kyrkan i Lilla Edet och finns att hämta i de olika kyrkorna.

Prenumeration via e-post (pdf):
lillaedets.pastorat@svenskakyrkan.se

Beställning av aktuellt nummer, ring expeditionen, 0520-49 47 00.

mars 2015

Svenska kyrkan
LILLA EDET

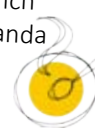
Lilla Maria

kylskåpskalender för Hjärtum, Västerlanda och Fuxerna-Åsbräcka församlingar

Tisdagscafé med musik
10/3 kl. 11 i Hjärtums kyrka. Gemenskap, ostfralla, kaka, kaffe och orgelmusik.

Sopplunch
Västerlanda
onsdagar
kl. 11-13

Församlingsfest

Hjärtum 15/3, högmässa,
invigning av stora salen

Familjesöndag

Västerlanda 29/3. Högmässa kl. 12, med söndagsskola, barnkör och kyrkkaffe. Efteråt påskpyssel, anmälan till Antonie Hoffmann 0767-926154.

Tisdagscafé
Hjärtum kl. 11-13
(start 17/3)

Ruotsin kirkko

Suomenkieliset jumalanpalvelukset
6/4, 26/4 ja 24/5 klo 14, Fuxernan kirkossa.

Raamattupiiri
Joka maanantai klo 13 Fuxernan seurakuntakodilla.

Kvinnofrukost

21/3 kl. 10 i Västerlanda. Inger Lindeskog – om att hitta sin plats. Anmälan senast 18/3.

Gemenskapsträff

Hjärtum 26/3 kl. 14. Ing-Marie Svenning berättar om Svenska kyrkans internationella arbete i Swaziland. Kaffe och lotteri. Kyrktaxi.

Hjärtum
Söndagar
gudstjänst
kl. 10.

Djurhult
En söndag
i månaden
gudstjänst kl. 16.

Västerlanda
Söndagar högmässa
kl. 12. Torsdagar
mässa kl. 19.

Åsbräcka
En söndag i
månaden
gudstjänst kl. 18.

Fuxerna
Söndagar högmässa
kl. 10. Onsdagar
mässa kl. 18:30.

Barndop

HJÄRTUM

Född 140922 Gry Lovis Torstensson,
döpt 141221 i Djurhults kapell

VÄSTERLANDA

Född 140929 Melvin Andréas
Whilliam Björnlund, döpt 141123 i
Västerlanda kyrka

Född 140811 Albin Axel Dalgaard
Wingård, döpt 141129 i Västerlanda
kyrka

Född 140303 Vide Karl Mattias Bo-
dén, döpt 141214 i Västerlanda kyrka

Född 141109 Nils Lars Henrik Moss-
berg, döpt 150117 i Lextorps kyrka

FUXERNA-ÅSBRÄCKA

Född 140803 Elliot Oskar Müller, döpt
141115 i Fors kyrka

Född 140619 Emil Preben Emanuel
Kadfors, döpt 141123 i Fuxerna kyrka

Född 140913 Nellie Eveliina Isopoussu
Hakoneva, döpt 141207 i Fuxerna
kyrka

Född 140904 Leon Sixten Sandbeck
Hansson, döpt 141214 i Fuxerna kyrka

Född 140820 Jaxon Pierre Fraser, döpt
141228 i Fuxerna kyrka

Född 140918 Karin Mollie Holtz, döpt
150118 i Fuxerna kyrka

Född 141104 Nikolai Joonatan Autio,
döpt 150131 i Fuxerna församlingshem

Född 141006 Sofie Elisabeth Jägesten,
döpt 150201 i Fuxerna kyrka

Bevara dessa barn i ditt förbund.

FAMILJESIDAN

Den 2 augusti 2014 var en ovanlig
men festlig dag i Åsbräcka kyrka,
då tvillingarna Irma och Aron
Nilsson och deras kusin Tuva
Olofsson döptes.

Skicka in dina bilder till
svenskakyrkan.se/
lillaedet/familjesidan

15

Gudstjänster

Personalhörnan

med Lisbeth Olsson, förvaltningsassistent

Vad har du för arbetsuppgifter?

Jag svarar i telefon och tar emot besök till expeditionen. Bokar bröllop, dop, begravningar och lokaler.

Sköter kyrkobokföring, markerar på gravkartor och ansvarar för arkivet. Jag skickar även ut hälsningar till nyinflyttade och döpta. Just nu arbetar jag med inventarieförteckningarna för våra kyrkor.

Vad trivs du bäst med?

Att det är så omväxlande.

Vad gör du på fritiden?

När jag är ledig umgås jag gärna med mitt 1,5 åriga barnbarn Lily. Hon är alltid en glädjespridare. Jag tycker om att läsa, lyssna på musik och att resa. I höst ska jag åka på Beatlesvecka i Liverpool.

Kursändring och nystart

Livet hade kört ihop sig. Gift, barn, hus och fast anställning. Men olika saker gjorde att ytan blev krackelerad. Hemma blev det svårare och jobbet som församlingsassistent i Trollhättan tog alltmer energi.

Bland arbetskamraterna blev det alltmer fokus på det som inte fungerade. Flera kom till mig för att jag lyssnade, men till slut gick det inte. Jag kände mig ynklig som spelade med, men egentligen höll jag på att drunkna.

Separationen blev ett faktum och socialt ”ömsade jag skinn”. Jag flyttade till en lägenhet för att vara kvar på orten, men satt fast i ”tryggheten” på jobbet som sakta dränerade mig på kraft. Istället för att ta det lugnare och hitta balansen försökte jag skapa ett annat liv parallellt att kliva över på. Kvällar och nätter bakade jag surdegsbröd och rostade müsli som jag sålde, men det gav inte så mycket.

Allt såg bra ut, men det var ett jagande efter livsdrömmar. Det åt upp mig. Lägenheten gjorde att jag kände mig inlåst och uttittad. Jag slets mellan jobbet och familjen som jag ville ge allt. Varje gång jag stängde dörren var det något som höll mig tillbaka som ett resårband.

Jag bad mycket under den här tiden och till slut vågade jag säga upp mig. Jag hade länge hört en röst inom mig som sa att jag inte kunde vara kvar, men jag hade inte lyssnat på den. Men när jag stängde en dörr öppnade Gud en annan. Jag var i fel rabatt utan näring för mig. Men allt släppte när jag slutade jaga. Steg för steg fick jag plocka tillbaks allt mandat jag lagt ut åt andra att tycka åt mig om min familj.

Snart fick jag jobb via Farmartjänst. Jag fick fysiskt trötta ut mig och kreativt skapa men slapp engagera mig i mänskliga relationer som jag var mätt på. Jag fick uppskattning och kände att jag tillförde något. Dessutom fick jag möjligheten att köpa ett hus från förra sekelskiftet.

Äntligen kunde jag känna mig mer hel än halv. Bitarna föll på plats och jag träffade min nuvarande man som kom in i våra liv mitt i förändringsprocessen. Underbart att få skratta tillsammans igen. Kärleken har gett mig ny styrka och Gud har visat mig vägen till det liv vi lever idag.

Jag kan aldrig fullt ut bestämma hur vi har det men jag kan bestämma hur jag skall förhålla mig till det. Tror meningen med livet är att tjäna andra i glädje. Alltså hitta rätt och njuta av att göra det man tycker om. Då är man till störst hjälp för människor omkring sig.

Det är så lätt att folk äter upp din tid. Om det tar ork från familjen får jag säga nej, då handlar det oftast om bekräftelsejakt. Men är hjärtat med så är oftast familjen med på det också och då får vi tiofaldigt igen.

Mikaela med sin Olle utanför huset i Hjärtum där familjen nu bor.

På Hjärtums församlings webbsida finns en längre artikel av Mikaela.